

Ο Χριστός είναι πράγματι «ο Κύριος και Δέσποτα της ζωής μας»;

του π. Αντωνίου Χρήστου.*

Αγαπητοί μου Αναγνώστες το σημερινό άρθρο έχει τίτλο ένα θεμελιώδες ερώτημα. Ένα βασικό και καίριο ερώτημα που από την απάντησή του εξαρτάται όχι μόνο η ποιότητα της πνευματικής μας ζωής, αλλά έχει να κάνει με όλη την ύπαρξή μας και τον οντολογικό τρόπο βίωση της ζωής μας. Είναι γεγονός ότι πολλές φορές η οπτική γωνία που βλέπουμε τα πράγματα στηρίζεται σε κατακτήσεις και βεβαιότητες που μας φέρνει η διαμόρφωση του χαρακτήρα μας και η πείρα (είτε θετική είτε αρνητική) που αποκτούμε στο διάβα της ζωής. Όταν όμως έρχονται μερικά διεισδυτικά ερωτήματα είναι ικανά και να μας αφυπνίσουν και να

γίνουν η αφορμή για να μας αλλάξουν προς το καλύτερο. Αυτή η αλλαγή πορείας ύστερα από την απαραίτητη αυτοκριτική μας στην εκκλησιαστική γλώσσα ονομάζεται μετάνοια! Όπως και στους καλούς και ασυμβίβαστους επιστήμονες, έχουν περισσότερες ερωτήσεις παρά απαντήσεις για το αντικείμενο της έρευνάς τους, έτσι και ένας πραγματικά πνευματικός άνθρωπος θέτει με ταπείνωση στον εαυτό του περισσότερα ερωτήματα αυτοκριτικής, παρά θεωρεί ότι είναι κάποιος καταξιωμένος που διαθέτει απαντήσεις και κατ' επέκταση βεβαιότητες για τα πράγματα. Αλλά ας περάσουμε στην ανάλυση του ερωτήματος στο κύριο θέμα του άρθρου μας.

Η Μεγάλη Σαρακοστή είναι μια πρώτη τάξεως ευκαιρία να εξετάσουμε αλλά και να ρωτήσουμε εσωτερικά και αμείλικτα τον εαυτό μας : Ο Χριστός είναι πράγματι «ο Κύριος και ο Δεσπότης της ζωής μας»; Φαίνεται απλό ερώτημα που μπορεί κανείς να απαντήσει και μονολεκτικά με ένα ναι ή με ένα όχι! Στην ουσία όμως το ερώτημα είναι αρκετά πολύπλοκο και σύνθετο που κανείς δεν μπορεί να βασιστεί στα λόγια του και στις καλές προθέσεις του, αλλά κυρίως στα έργα του και τους λογισμούς του. Αλλά τι σημαίνει ότι ο Χριστός αποτελεί τον Κύριο και Δέσποτα της ζωής μας; Με την βοήθεια του τότε ιερέα και νυν Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου («Άπο τὸ καθ' ἡμέραν στὸ καθ' ὁμοίωσιν», ἐκδ. Ἐν πλῶ, 2008) ἔχουμε να απαντήσουμε τα εξής:

Η γνωστή ευχή του Αγίου Εφραίμ του Σύρου, που δεσπάζει λειτουργικά μέσα στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή ξεκινά από την αρχή και ομολογεί ο προσευχόμενος: «Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου...»· έτσι προσφωνούμε τον Θεό. Κύριε, Εσύ που είσαι ὁ Κυρίαρχος, ο οποίος κυβερνάς και δεσπάζεις στη ζωή μου. Η έκφραση αυτή είναι παρμένη από το ποιητικό βιβλίο της Παλαιάς

Διαθήκης Σοφία Σειράχ, στο οποίο επίσης υπάρχει και άλλη μία σχετική αναφορά: «Κύριε καὶ Θεὲ τῆς ζωῆς μου». Ὁ Κύριος εἶναι ὁ χορηγὸς καὶ ὁ δωτὴρ τῆς ζωῆς, εἴτε πιστεύει κανεὶς εἴτε δὲν πιστεύει σε ἐκεῖνον. Ὅποιοι ὁμῶς πιστεύουν πραγματικά στον Κύριο ἀποτελεῖ τον ὁδηγὸ καὶ με τὶς ἐντολές Του καὶ τὴν πρόνοιά Του, κατευθύνει τὴ ζωὴ. Ἀν ἡ ζωὴ μας ἀνήκει στον Κύριο Ἰησοῦ Χριστό τότε καὶ ὁ Κύριος γίνεται υπερασπιστὴς τῆς ζωῆς, ὅπως λέγει ὁ Ψαλμωδός (Ψαλμ. 26,1).

Ξεκινούμε λοιπὸν τὴν προσευχὴ μας ὁμολογώντας με ὅλα τὰ κύτταρα τῆς υποστάσεώς μας ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὁ Κύριος καὶ ὁ κάτοικος στα ἔγκατα τῆς ψυχῆς μας. Ἀφοῦ εἶναι ὁ Κύριος ἐντὸς μας, τότε εἶναι σαν νὰ λέμε ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κυβερνῶ τὴν ψυχὴ μου, ἀλλὰ θέλω ὅλες τὶς λεπτομέρειες νὰ τὶς ρυθμίζει ὁ Θεός, ὅλες τῆς τὶς παραμέτρου. Αὐτός νὰ τὶς φωτίζει καὶ νὰ τὶς διαχέει με τὸ ἐπίσης γνωστὸ που λέει ὁ Ἱερέας στὴν Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία «Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι». Παντοῦ Αὐτός νὰ ἔχει τὸ δικαίωμά Του καὶ σε κάθε σημεῖο τῆς νὰ επαληθεύεται ἡ δική Του παρουσία. Ὅλη μας ἡ ζωὴ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μέχρι καὶ τὸ τέλος τῆς, τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα συμβαίνουν ἐνδιαμέσως, οἱ γνωριμίες που κάνομε, οἱ ἀφορμές τῆς σωτηρίας που ἔχομε, οἱ πειρασμοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους περνάμε, ὅλα εἶναι στοιχεῖα τὰ ὁποῖα βρῖσκονται κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ὁποῖα μπορούμε εμεῖς με πίστη νὰ ἀπευθυνόμαστε σε Ἐκεῖνον, ὥστε Αὐτός νὰ φροντίζει τὸ πως θὰ τὰ ἀντιμετωπίσουμε, ἢ θὰ τὰ διαχειρισθούμε με υπομονὴ καὶ ταπείνωση.

Ξεκινούμε, λοιπὸν, τὴν προσευχὴ μας με αὐτὴν τὴν ὁμολογία, ὅτι ἡ ζωὴ μας πρῶτον δὲν μας ἀνήκει καὶ δεῦτερον ὅτι ἀνήκει στο σύνολό τῆς, σε κάθε λεπτομέρειά τῆς, σε κάθε φάση τῆς καὶ ἐξ

ολοκλήρου στὸν Θεό. Πέφτω τα βράδια και κοιμάμαι ἡσυχά και εἰρηνικά. Δεν ανησυχῶ και δεν αγχώνομαι για τίποτα. Δεν φοβούμαι ούτε τις δοκιμασίες μου, ούτε τους πειρασμούς μου, ούτε το τέλος μου, ούτε το τέλος των αγαπημένων προσώπων μου, διότι ἡ ζωὴ τους εἶναι και ζωὴ μου και ἡ ζωὴ ὅλων μας ανήκει στο Θεό. Ἐτσι ξεκινούμε ἀλλά και καταλήγουμε με αὐτὸ το ἀνοιγμα, με αὐτὸ το δόσιμο, με αὐτὴν την ελευθερία «Κύριε και Δέσποτα τῆς ζωῆς μου».

Αφοῦ λοιπὸν κανεῖς ενημερωθεῖ για το θεολογικὸ περιεχόμενο της φράσεως «Κύριε και Δέσποτα τῆς ζωῆς μου...» οφείλει με υπευθυνότητα να εξετάσει τον εαυτό του και να δει με ειλικρίνεια που εἶναι συνεπής και που ὄχι στα παραπάνω. Που ακολουθεῖ και που παρεκκλίνει ἀπὸ τον Κύριο. Που ο Χριστός εἶναι πρωταγωνιστής και που τον αφήνουμε μακριά ἀπὸ τις ἐπιλογές και τις πτυχές της ζωῆς μας. Ὄταν αὐτὴ ἡ αυτοεξέταση μας λειτουργήσῃ σωστά, τότε θα μας συγκλονίσει και θα μας φέρει σε συντριβὴ και μετάνοια που θα επισφραγιστεῖ με ἐξομολόγηση στο πετραχήλι του πνευματικού μας. Ὁ ἴδιος ο Θεός δια του πνευματικού θα μας δώσει τη λύση και θα μας φωτίσει σε αὐτά που μας ἐμποδίζουν για να γίνει ὄντως ο Θεός ο Κύριος της ζωῆς μας.

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ πολιτική, ἡ κοινωνία, και οἱ ἄλλες θρησκείες και φιλοσοφίες ἀντικειμενικά δεν ἔχουν τον Χριστό ως κέντρο της ζωῆς του ἀνθρώπου, ἀλλά τον ἴδιο τον ἀνθρώπο ἢ ψευδοθεούς και ιδέες που δεσμεύουν και αλλοιώνουν τον ἀνθρώπο και δεν τον ελευθερώνουν. Αὐτὸ δημιουργεῖ οπωσδήποτε σύγχυση και ἀποπροσανατολίζει πολλούς ἀνθρώπους που θέλουν να πιστέψουν ἀλλά ταυτόχρονα δεν κάνουν και χώρο στη ζωὴ τους για να χωρέσει ο Θεός, πόσο μάλλον για να την κατευθύνει Εκείνος! Ὁ Κύριος ὁμως

είναι σαφής «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος·» (Ματθ. 10, 37). Αν ισχύει αυτό για τα προσφιλή μας πρόσωπα, πόσο μάλλον για ιδέες και θεωρίες που δεν έχουν θεόπνευστη κατάβολή αλλά καθαρά ανθρώπινες και μάλιστα από σκοτισμένες και όχι φωτισμένες διάνοιες με ό τι αυτό συνεπάγεται! Συστηματικά ο Χριστός και η πίστη πολεμιέται και εξοβελίζεται από το σύγχρονο κλίμα της εκκοσμικευμένης εποχής μας. Όταν όμως βρίσκουμε ανθρώπους που ο Κύριος είναι αυτός που κυβερνά την ζωή τους τότε αυτό είναι και η λύση για τον κόσμο. Οπότε το πρόβλημα είμαστε εμείς οι δήθεν πιστοί που ο Κύριος ρωτά «...εάν δε το άλας μωρανθή, εν τίνι αλισθήσεται;» (Ματθ. 5,13) Ας βάλουμε λοιπόν τον Κύριο κυβερνήτη της ζωής μας, με συχνή θεία κοινωνία, συχνή και σωστή μελέτη του λόγου του Θεού, με εφαρμογή των εντολών και της ασκητικής της Εκκλησίας και κυρίως αγάπη και μόνο αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο τότε να είμαστε σίγουροι ότι τα πάντα θα λάβουν χάρη και ευλογία και κυρίως σωτηρία και πρόγευση της Βασιλείας του Θεού. Αμήν!

*Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης και Υπεύθυνος Νεότητας, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.